

Szocialista együttműködés a Gyógyszergyár és a Tudományegyetem Analitikai Kémiai Intézete között

A tudomány és a gyakorlati élet kapcsolatának elmélyítésére, a szervesen készítmények minőségének megjavítására, valamint a külföldről érkező gyógyszeripari nyersanyagok hazai előállításának kikísérletezésére a Debreceni Gyógyszergyár a Tudományegyetem Analitikai Kémiai Intézetével szocialista együttműködésre lépett. Az együttműködés feltételeit tartalmazó szerződést április 1-én kötötték meg. A szerződés értelmében a Kémiai Intézet többek között vállalja, hogy a kristályos ferrichlorid üzemelőállítására alkalmas eljárást kidolgozza, segít a káliumsulfogvajacolicum gyártásánál felmerülő problémák megoldásában. Ezentúl két hónaponként a Gyógyszergyár dolgozói számára természettudományi ismeretterjesztő előadásokat tart.

A Gyógyszergyár a kísérletekhez és vizsgálatokhoz az Analitikai Kémiai Intézetnek megad minden segítséget. Rendelkezésre bocsátja a kísérletekhez szükséges anyagot, a megfelelő szakirodalmat, ezentúl a már kidolgozott eljárásokat a legrovidebb idő alatt kipróbálja, illetve alkalmazza.

A vállalatok teljesítésének biztosítására a Kémiai Intézet tagjaiból, s a gyógyszeripari dolgozókból közös munkabizottság alakult. A bizottság negyedévenként értékeli az elévített munkát, megvizsgálja a szükséges tennivalókat.

A VAGONGYÁRI PÉLDA FIGYELMEZTET: ÖRIZZÜK GONDOSABBAN A SZOCIALISTA TULAJDONT!

Amikor a bíró felolvasta előttük a vádat, — az ügyirat sok lehező részletét — lehajított fejével hallgatott. Némassággal akarták pa'ástolni szegényüket. Égett az arcuk, féltek a nyílt tekintetektől. Féltek, mert loptak, saját munkatársaikat a nép kezébe került gyárat, a munkások dolgozó parasztok államát károsították meg. Hármán, névszerint: Szilágyi András, K. Szabó István, Szöllős András közel 180 kg fehér fémest tulajdonítottak el jogtalanul.

A kéttlaki Szilágyi, aki nyáron eszélni járt

Az egész ügy értelmi szerzője Szilágyi András esztalgályos volt. Szilágyi 1939-ben került a Vagongyárba. Sohasé tartozott a jó munkások közé, dolgozó társai még ma is a hanyagok, a „morgósok” között tartják nyilván. Szeretett munkaszünetre hivatkozni, közben kéttlaki életet élt.

Különböző manipulációkkal, cséplőgarnitúrát vásárolt magának.

A cséplőgéppel minden nyáron (még az utóbbi időben is) cséplélni járt, csak ősszel és télen dolgozott a gyárban.

Szilágyi ez év februárjában lopkodni kezdte a ládákbán gyűjtött fémforgácsot.

Hallotta, hogy a fehér fémest jó pénzt fizetnek. Mivel a forgácsok kicsempészése nehézségekbe ütközött, az anyagot az éjjeli műszak „csendesebb” óráiban téglalakú tömbökbe öntötte.

Kiszállítani azonban nem merté — társakat keresett. Beszélgetni kezdett K. Szabó István gyalussal, később Szöllős András szerszámlakalással, akikkel egy műszakban dolgozott.

K. Szabó arról később így beszélt: Február 4-én eljött hozzám Szilágyi András, közölte, hogy egy kis fuvar lenne. Nem értettem a dolgot, megkérdeztem mit ért fuvar alatt? „Fehérfémet kellene kivinni” — felelte, — ha sikerül az üzlet fáradságom bőségesen meg lesz fizetve.”

K. Szabó ahelyett, hogy jelentette volna a lopást az üzem vezetőinek, vagy művezetőjének, „belement” az üzletbe. Szöllős András színtén.

Mindketen a fémkockákat nyakukba kötötték, a végét nadrágszíjjal megerősítették, így vitték ki a gyárból.

Február 4-től 10-ig minden műszak után megcsinálták. Elhordták kb. 180 kg. fehérfémet, ennek egy részét eladták a Meiléktermék és Hűtőgépgyártó Vállalatnak (kg-onként 9.30 forintért) a többit K. Szabó István lakásán rejtgetették.

Nagyobb éberséget a Vagongyárban

A lopásokra február 10-én derült fény. Tóth István szerszámlakalossal a karitás közben észrevette, hogy a hulladék gyűjtésére szolgáló láda egyiké nagyon nehéz. Kiborította belőle a szemetet, forgácsot és

az alján ráakadt a fehérfémkockák egyikére.

Másnap kérdőre vonta a láda mellett dolgozó Szöllőst, aki beismerte a lopást. Tóth ezt fogtón jelentette a személyügyi osztálynak.

Szilágyi K. Szabó, Szöllős fehérfémet loptak, amelyből csapágy készült, hogy futlassanak a vagonok, élvihessék a nyersanyagot, a bányák szenét a vállalatokhoz, üzemekhez. Azt a nyersanyagot tulajdonították el, amely szükséges, nél-

Ma este „Ifjúsági Est” lesz a színházban

Április 10-én este fél 8 órai kezdettel „Ifjúsági est” lesz a színházban. Az est műsorában a Zenekonzervatórium növendékei és tanárai, a Csokonai Színház

különbözöten ötéves tervünk megvalósításához, új országunk felépítéséhez.

Megérdemlik a nyolc-öt illetve háromhónapos börtönbüntetést.

amelyet a bíróság kiszabott rájuk. Példájuk intse fokozottabb éberségre a dolgozókat, művezetőket, hogy a jövőben még nagyobb figyelemmel kísérjék üzemszerű életét.

Nyugaton Ikrek születnek Szovjetunióban

(KÉT TÖRTÉNET)

1948-ban nagy szenzációt harsogtak a francia lapok: a Spanyolországból menekült Léal-Doré kőműves feleségének Saint-Cloudban négyes ikreket születtek. Robogott a filmhíradó ripertere, kivonult az újságírók és a kanadai öltözköztetők emlékeztetve különböző cégek ajánlatot tettek a derék kőművesnek, hogy a négyes ikrek szenzációját felhasználják gyártmányaik népszerűsítésében.

Minden remekül indult. A derék Léal-Doré már kezdte rózsaszínből látni a világot, de aztán minden megváltozott. A saint-cloudi négyes ikrek szenzációja túlhaadta ugyan a három napot, de nem érte meg a három hónapot. Léal-Doré abban reménykedett, hogy tekintettel négyes ikreire és korábbi három gyermekére, legalább emberhez méltó lakást kap ahelyett az összetakolt vityillő helyett, amely Saint-Cloud villanegyedének közelében szerénykedett, mint a gögös gazdagság kiáltó ellentéte.

Elmúlt egy év. Sem az újságok, sem a különböző cégek nem törődtek már a szegény kőművesvel, akinek családja megint megszorodott egy kisléánnyal. A nyolc gyermekkel együtt most már tízen voltak a szűk, egészségtelen, egyszerű lakásban. Itt éltek napfény és levegő nélkül a saint-cloudi ikrek, akiknek születésekor a harsogó reklámhajszaok fűt-fát ígérték. Mikor azonban már szaladgáltak a saint-cloudi ikrek és játszódoztak a villanegyed közelében lévő smaragdózd térségben, szigorú csőszök elkérgették az apróságokat. A fű is tilos volt számukra s a villanegyed gazdagjainak gyermekei pedig gyűlölködve reszkettették ki a kőműves gyermekeit minden játkból. Léal-Doré még mindig bízott, hogy egyszer mégis elkerül jobb és egészségesebb lakásba. Három év múlva meg is kapta. Seine-megyé prefektusának hivatalos végzését, amely — elutasította lakásigénylést kérelmét.

Elkeseredésében kiöntötte a szívét egy újságíró előtt, aki a „Paris Match”-ban megírta a saint-cloudi négyes ikrek történetét, mulatszással és szívtelenséggel vádolva az illetékeseket. A cikk nem maradt hatástalan. Az illetékesek belátták, hogy tenniük kell valamit és amíg Léal-Doré munkában, a felesége pedig kórházban volt, a kisgyermeküket azzal az indoklással, hogy „a szülők nem képesek megfelelően nevelni őket”, karhatalommal elszállították az egyik vidéki gyermekmenhelyre. Az apa, amikor hazatért, az üres ottlona láttára idegösszeroppanást kapott és hetekig fekvőbetegesen egy saint-germaini kórházban. Azóta minden elkövet, kényeztet, követel, instancizál, hogy elrabolt gyermekeit visszaszeresse.

Alekszandr Cservin a páncélosoknál szolgált a Nagy Honvédő Háborúban. Derekasán harcolt, az egyik ütközetben félkarját elvesztette, de amikor végetért a háború, így rokkantán is hasznos munkása lett az újjáépítésben és az építéssel dolgozó derék táborának. Megnősült s egy évi házasság után éppen újszülött napján bekövetkezett a család új áldás: hármás ikrek születtek a Cservin-családban.

A gyermekekből nem lett újság szenzáció: egyetlen riport nem emlékeztet meg születésükről, a filmhíradó operatőre sem robogott ki, hogy felvétel készítsen, senkinek nem jutott eszébe az ikreket reklámcélokra hasznosítani, de — az első perctől kezdve, hogy a világra jöttek, érezték az állam és a társadalom gondoskodásának melegségét. És ennek a gondoskodásnak az életüket köszönhették...

A Cservin ikrek 7 hónapra születtek. Gyengék, fejtelnek voltak, jogosan merült fel az aggodalom: vajon életben maradnak-e? A Krupszkaja szülőtthon orvoskollektívája azonban az ápolónőkkel együtt hősi harcra indult hogy a hármás ikreket megtartsa az életnek. Mesterségesen táplálták, vattában melengtették, kvarcfénnyel erősítették az apróságokat. A szülőtthonból egy hónap után a gyermekgyógyászati intézetbe kerültek, ahol 4 hónapig álltak szakértők kezelése alatt s azután a három csöppséget megerősödve, egészségesen adták át a szülőknök.

Cservinének nem voltak lakásgondjakkal. Tágas, szépen berendezett otthonukban három fehérágyaska várta az ikreket. A család számára az állam a gyermekek születésének napja óta segélyt folyósított és gondoskodott arról hogy a gyermekek mellett napközben szakképzést gondozó nő legyen.

A hármás ikrek megerősödtek és azóta is szépen fejlődnek. A környék kedvence a három Cservin gyerek, mindenki szeretettel veszi körül az egyforma apróságokat. Amikor a szülők hazatérnek sétára indulnak a gyerekekkel s minthogy az apa lelkes sportember, már a gyermekek is sportolnak. Mindegyiknek kis biciklje van, nyáron kirándulásra, a téli vasárnapokon pedig családi sífutásra indulnak.

Megelégedetten és boldogan él a Cservin-család. Estéknként szól a rádió, vidám muzsikát sugároz, vagy pedig beállják a kis házi vetítógépet és színes meséjímek perengnek a fehér vásznon. A pufókarcú apróságok csillogó szemmel figyelik a pergő képeket és mögöttük ott vannak a szülők vidáman és boldogan.

Igy él a Cservin család... Galina Sergova,

MAGYAR FILMHÉT

Képünkön Szentirmai Éva és Szirtes Ádám az „Ütközet békében” c. film egyik jelenetében.

Országsszerte nagy ünnepekkékel köszöntik dolgozóink a Magyar Film Ünnepej Hetét, Debrecenben április 17-én kezdődik és ez alkalommal mutatják be díszelőadás keretében „Ütközet békében” című filmet, amelyben Szirtes Ádám és Szentirmai Éva játszik a főszere-

pek. Szentirmai Éva egyébként egy évén át a debreceni Csokonai Színház tagja volt.

A Magyar Filmhét alatt több új magyar filmet mutatnak be. Közülük a „Képzett beteg”-et látathatunk, amelyben Kálmán Kossuth-díjas művésznökkel a főszerepben.

KIZNER JOLÁN,

a polgári gépállomás traktoristája május 1. tiszteletére 110 százalék felé tör

Feketehajú, mosolygó tekintetű fiatal lány Kizner Jolán, a polgári gépállomás legjobb női traktoristája. Vidáman,

jókedvvel dolgozik, szinte nyakig olajos, úgy beleméri a munkájába. Van értelme: 7-800 forintot keres.

Az apja nem mondhatja el, hogy fiatal korában sok pénze volt. Ehbéért látástól-vakulásiáig dolgozott az egy káptalan földjén és a kilenczlagú családnak bizony sokat kellett nélkülöznie. Amikor Kizner Jolán feleségéredett, s munkára erősek lettek a kezei, beült summásnak ő is a káptalan földjére. Ott robotolt a bódónhúti részen, ahová ma oly sokszor kijár a régi, egész emberre lett ismerősöket üdvözölni. Boldog emberek élnek ebben az állami gazdaságban is: letűnt a summás világ már, a mult csak vissza-vissza térő fájó emlékek.

A felszabadulás után változott meg az élete. Szakított a családkezdéssel 1950-ben pedig traktoros lett. Most tudja igazán lemérni a fejlődést.

A multban alig volt ruhája, cipője.

Es ma? Széttárja karjait és szeméből a boldogság árad.

— Ma több, mint 10 új ruhám van, vettem 3 pár cipőt, egy ballonkabátot, zöld lódenkabátot és kelengyét is — mondja büszkén.

Kizner Jolán ma már nem letaposott sarkú cipőben és az épeken át hordott barna ruhájában rója a polgári utcákat. Szép és boldog az ő élete. A gépállomáson megbecsülik, tanulhat, fejlődhet, jut idő a szórakozásra és sportra is.

— Tervei? — kérdeztük.

Terveim? Április 4-re mint a többi dolgozó, én is tettem felajánlást. Brigáddal, a „Béke” brigáddal vállaltam, hogy tavaszonként 103 százalékra teljesítjük. Ezenkívül felajánlottuk: rendbehozunk a brigádszállást és létesítünk egy üzemanyagraktárt. A vállaltakat teljesítettük. A versenyt azonban tovább visszük május 1. tiszteletére. Az ifjúsági brigáddal — mint április 4. előtt — most is versenyben végeztük a munkánkat.

A 103 százalékot tovább akarjuk fokozni. Most már nemcsak saját traktorunkon, de saját földünkön dolgozunk, a polgári „Táncos” termelőszövetkezeti földjén. Ebbe léptem be február végén...

